

Virág Lajos:

Elízium

VIGASZTALÓ

Ne sírj!

Elmegyünk egyszer mind
kik megszülettünk.

Kit előbb,
kit később szólít sorsa
levetni, mint avított ruhát,
földi életét.

Ne sírj!
emlékeinkben
aki -elment,-
tovább él.

KRAJTSOVITS KATALIN

PIHENŐ EMLÉKHELYEK

Kegyeletből születő bátorságunk
először fényben fürdik,
táncolják, egymást álmodják szerepeink,
végül a vágyakaratumk elcsendesedik,
már a lélek simogat, érint, bandukol s vár,
hogy a halott elevenné eddze magát.

Megérkeztünk,
itt minden emlék otthonra talál,
pihen a kő, a szomorú, a számadás,
dombon megjelöl a hűvös homály.

ZSUBRITS ZSOLT

Virág Lajos:

A magány fogságában

FUTOK

mintha önmaga elől
elfutni tudna az ember.

A belső rendezési kényszer,
a lelkiismeret szava utoléri, akárhova fut.

S bárhova futok én is,
magam elől nincs menekülés.

Egyszer úgyis
szembe kell nézni minden cselekedetemmel,

s megválaszolatlan kérdéseim is

bárhova menekülök,
velem jönnek.

Rendet magamban

s magam körül is,

világomban,

csak én tehetek.

KATALIN KRAJTSOVITS

Virág Lajos:

A tér görbülete

Hova vezethet?
Mennyország vagy
épp a Pokol?
Merre induljak?
Mi várhat ott rám?
Vágyott boldogság talán?
Vagy szomorúság...
Merre induljak
hogy jó helyre érkezzek
hol semmi sem fáj...
Hol béke van
szeretet uralkodik
és nem a viszály

KRAJTSOVITS KATALIN

A magasság néha távoli, elérhetetlen
Mint a célok is, itt ebben az életben
Itt hagyott lépcsők, utat mutatók
Múlt és jelen adják a kapaszkodót
Ezen az úton sajnos véges a spirál
Szikrázó fény mi ott a végén ránk vár
Fáradtan érünk fel már a csúcsra
Lábunk elé kerül az ég örök koszorúja

CSAPUCHA RUDOLF

Virág Lajos:
Az elemek harca

Felrobban,
mint hullám a sziklákon
és szivárvány ragyog fel minden szilánkon
mint a dunsztos üveg kristályain
ha múltad nem bírod
és a sziklának vágod ...
freccsen mint a tenger permet,
sebez, megvérez a múlt
- feledni szeretnél,
de a tenger nem nyughat,
még ha ragyog is a Nap
Teszi a dolgát,
apályra ár jön,
koptatja a partját
megcsiszolja lelked összetört múltját
kezedbe simulnak a molyhos sziklák,
gyémánttá kopnak a cserepek,
s nem sebzik már életed
mosolyra húzzák ráncos szemedet.

KIRSCHNER GYULA

Virág Lajos:
Erdő mélyén

Rejteke a mély erdő
Kárhóztból sarjadó életerő
Léte rövid küszködő
látványa örömszerző

VIRÁG LAJOS

Virág Lajos:

Napkelte

FELEDHETŐ

Az éjszaka a csillagokkal játszik
Hol füstös takarót húz bokáig
Hol meg meztelen hagyja őket
Mint ide- oda sétáló csellengőket
Ám a játéknak vége szakad
Lágy határt húznak a sugarak
A kormot lökdösi sűrű tüskéivel
Hogy ember, állat ébredjen már fel
Sötétség szomorkodva enged
Ennek a gigászi, nyers erőnek
Játékának vége már
Szégyenlősen elsomfordál
Amit szipogva maga mögött hagy
Az majd egy feledhető új nap

CSAPUCHA RUDOLF

EMLÉKEK

Bársonypuha takarót terít az ég
a még sötétben burkolózó várra
az aranyló napfelkeltében...
Már csak romként őrzi az emlékeket.
Melyek most előjönnek
akár víg mulatságok,
akár a harcok neszei voltak,
egyaránt zúgnak fel az égre,
hol egybeolvadnak
a bársonypuha felhők köntösével...

KRAJTSOVITS KATALIN

Muzsai Viki:

Hobo

I.

Hová is tartok?
Mit keresek? Sorsomban
Sok év, sok álom.

II.

Láttam. Megéltem.
Tettem- vettem. És miért?
Föl nem vettem.

III.

Titkomat kérde?
Szárnyalok, végtelenbe
Olvadok, hiszek...

Muzsai Viki

Virág Lajos:

Némán

Sírok között apró anyóka tipeg- topog tova,
koszorút rakogat, ide is meg oda.

Sok halottja van már, künn a temetőben,
fázik keze lába, a nap már lemenőbe'

Jó férje halmánál, mondja, legelső imáját,
"Míg csak élek kedves, gondolok majd Terád!"

Testvére sírjához visz utána útja, némán tesz- vesz
majd, reszkető kezével, gyertyát gyújt meg rajta!

Szüleihez fordul, könny gyűlik szemébe,
s a gyémántok, úgy ragyog fel orcájuk előtte.

Megelevenedik a gyermekkor megannyi képe,
Kedves falujának, legelője rétje.

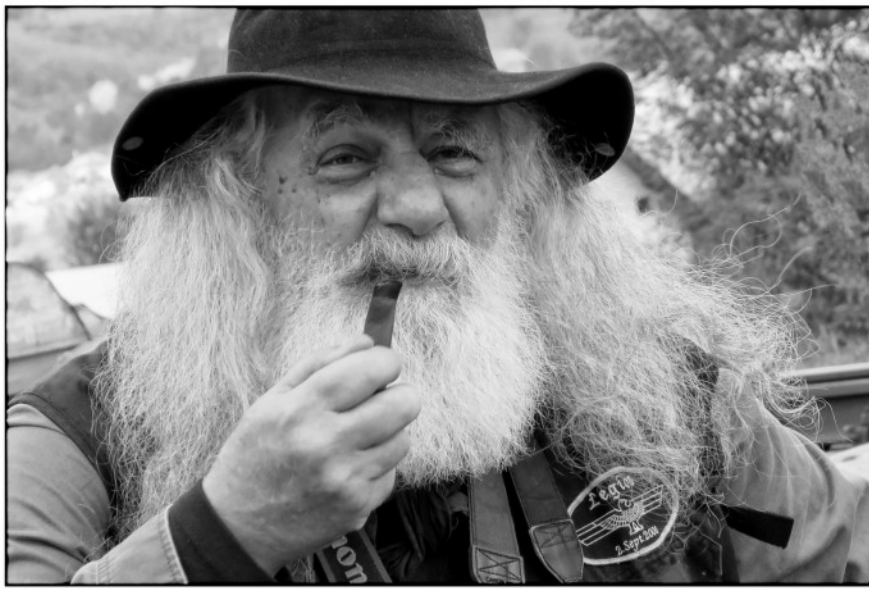
Ráncos arcát ekkor már bánat- könny áztatja,
hiszen itt van gyermeke is, ki őt hibáztatja.

Hallani véli kedves fia hangját,
ahogy szólítgatja, rég nem látott anyját.

"Ne hagyj itt anyácskám, hideg van és fázom,"...
Hazamennék véled, hogyha Te sem bánod!"

Néne ajka nyílik, mintha szólni vágyna,
majd csendben becsukódik, s eltűnik az éjszakába'...

GULYÁS ILDIKÓ

Muzsai Viki:

Old Boy

**Ki vagyok, mim van?
Lényegtelen. Boldogság?
Gondolat- forrás.**

MUZSAI VIKI

Muzsai Viki:

Uzsonna az ablakban

I.

Az élet – élet.

Az Élet – élet.

Az élet – Élet.

II.

Az élet- élet.

Mosollyal legyen erőd

Élni életed.

Muzsai Viki

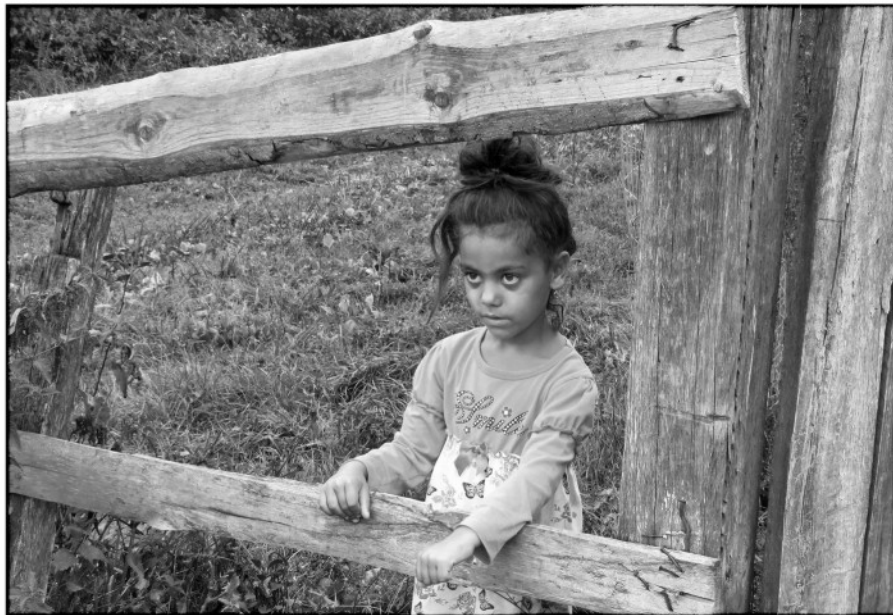

Muzsai Viki:

Én és a hátterem

**Esőben keresd
A szivárvány színeit.
Sötétben napfényt!**

Muzsai Viki

Muzsai Viki:
Korlátok között

**Ki vagy és hol élsz?
Korlátok mögé bújva
Is tudd! Kitérhetsz.**

Muzsai Viki

Virág Lajos:

Szelíd béke

VÍZTÜKÖR

Föntnek a lent mása,
ha szólal varázsa.
Magasra törekvők
mélyben még szendergők,
gerincesen állók,
hamvas hajladozók.
Kacéran égbe tör,
hajbókol víztükrön,
legyinti lent vágya,
felhők fodrán álma.
Hol árny, fény felfakad,
tükrökép ugyanaz.

ZSUBRITS ZSOLT

Markiné Lívia:

Ima a viláért

ANYÁM SZAVA

(részlet)

Én nem hallgattam hízelgő szavakra,
de anyám szava gyógyír volt nekem,
ha megrekedt a szomorúság bennem,
és tanyát vert a kétség lelkemen.

Csak duruzsolta hátatelt imáját,
de kisgyermekként nem értettem még,
hogy könnyein át m'ért könyörgött mindig
összekulcsolt kézzel másokért...?

GŐSI VALI

Márkiné Lívia:

Hajnal a Tarán

TITOK

Mint száguldó szélvész, útra kél a lelkem,
zöldellő mezőre megpihenni tér,
mézédes virágok nektár gyümölcéséből,
mint megfáradt vándor, esendben inni kér.

Ne kérdezd tőlem, hogy hova sietek,
mi az, mi hajt a fél világon át,
vannak bennem titkok, miről nem beszélhetek,
és vannak csodák, miket csak lelkem lát.

JAKAB IBOLYA SHANTI

Virág Lajos:

Tavaszi ébredés

TAVASZ HÍRNÖK

Napfény csalogatja

Madárdal hívogatja

Új élet serken

VIRÁG LAJOS

Márkiné Lívia:
Magányos csónak

VÁRAKOZÁS

Megremeg fönt a holdvilág,
egy esőcsepp arcomon koppan,
a felhők sötétek, mély- lilák,
mögöttük csillagmecs lobban.

Dereng a fény a víz fölött,
egy parányi csodára várok,
szívembe békesség költözött,
ághegyen ringnak az álmok.

GÓSI VALI

Márkiné Livia:

Bíborban születtek

ÁLDÁS SZÜLETIK

Valami különös csend feszül fölénk,
sóhajós, ígésző várakozás,
s mint harsány, újszülött beteljesedés,
elborít mindent a bíbor ragyogás.

Szunnyadó lelkek eszmélnek fényre,
fölrázva hosszan álmodók hadát,
múlik az árvák néma szenvedése:
balzsam az éteri hajnalhasadás.

Vedli a szürkület árnyék- ruháját,
omlik a földre a fényüzenet,
enyhül a kín, ahogy árad az áldás,
az ünnepre virradó világ felett.

GÓSI VALI

Márkiné Lívia:

Alkony

ALKONY

Zabolátlanul
hullnak rám
a hiány- szavak,
súlyos terhükkel beborítanak,
míg állok hosszan
valami vége- nincs csöndben
a sejtelmes, bordó égbolt alatt,
nézem, ahogy misztikus fényvel
aláhanyatlik a Nap,
nyomában roskad,
omlik a lángoló fényhíd,
mint sereghajtó inség,
a lélek- nincstelenség
terhe alatt.

GŐSI VALI

v. Bognár Imre:

Pannon vidék

TAVASZ VÁRÓ

Fehér lepel alatt pihen a térség

Vacog a vidék tél sanyargatja

Hó alá húzódik minden ház

A szálfák mint szálkák

Út szélén sorakoznak

Új tavaszra vágyakoznak

VIRÁG LAJOS

v. Bognár Imre:

Nyugalomban

TÉLEN

Lassuló perceket szítál a köd,
benne szunnyad mindegyik érzés,
jó megpihenni nyugodt a vágy,
betakar ringat őriz s megáll.
Hűvös reggelen alszik a táj,
nem mozdul fagyott folyó vize,
parton a csónak és a remény,
fáradt faágon vacog a fény.
Jégtáblán vesztegel a magány,
megnyúló árnyék növeszti hasát,
ma éjsötétbe fordul a világ,
rövidül nappal elhagy jó barát.

ZSUBRITS ZSOLT

v. Bognár Imre:

Meditáció

VÁROK RÁD

Remegő, őszinte szívvel várom
Vajon merre lehet az én párom?
Miért? Miért nem jön már el?
Szakadatlan hívom, de nem felel
Gyötrelmes, kegyetlen az élet
Így egyedül élni nem lehet
Gyere már legyél a hű társam
Ebben a nehezen érthető világban.

CSAPUCHA RUDOLF

v. Bognár Imre:

Hűs habok

MEGDERMEDT CSEND

Kék lelkek a jégben
nincsen nap az égen
megdermedt az élet
minden csupa jég lett.
Jég alatt még élnek,
vágjatok hát léket,
minden olyan szép lett
itt vár rátok élet!
Jégbilincsek hullnak
vízbe belefűlnak.
Holt lelkek felkelnek
az élők dermednek.
Szíveik megfagynak
jaj szókat nem hallnak
örülnek egy halnak,
éhen már nem halnak.
Bűnhődik a világ,
keresi az okát.
Nem gondolja végig,
a föld már kivérzik
az ember ezt nézi.
Hogy ez bűn nem érzi,
egyre csak tetézi.
Megállni nem tud már,
jön az új fagyhalál.

GMEINDL MARGITKA

JÉGBE ZÁRVA

Balaton, magyar
Tenger! Jéggé fagyottan
Várod a napfényt.

MUZSAI VIKI

v. Bognár Imre:

Dimenzió

JEGES SZERELEM

Lágyan omolva,
beléd folyva
hüvös szépséged
fogva tart.
Jeges folyóként
körém fonódva
érezem, szerelmed
betakar!

GMEINDL MARGITKA